

Til § 4.

Medens Ministeriet ikke har fundet det nødvendigt at søge de i Kommissionsforslagets § 10 ommeldte Sparekasseinspektører fastslaaede som en lovhjemlet Institution, maa man derimod være aldeles enig i den til Grund for Forslaget liggende Tanke, idet man, saafremt et Tilsyn fra Administrationens Side med Sparekasserne skal faa nogen virkelig Betydning, maa anse det for aldeles nødvendigt, at Ministeriet sættes i Stand til ikke alene at foretage en Undersøgelse af den enkelte Klasse, naar særlige Omstændigheder dertil maatte give Anledning, men ogsaa ved periodisk foretagne summariske Eftersyn at forvise sig om, at Sparekasserne med Hensyn til deres hele Indretning og Virkemaade holde sig indenfor det Lovliges Grændser. Hertil vil imidlertid ikke behøves nogen Bestikelse af særlige Funktionærer, idet man ikke betvivler, at sagkyndige og iøvrigt til et saadant Hver dygtige Personligheder ville, naar der i det enkelte Tilfælde haves Brug for dem, kunne staves tilstede, saafremt kun et passende Beløb til Dækning af de hermed forbundne Udgifter stilles til Raadighed.

Til §§ 5 og 6.

Stemme med Kommissionsforslagets § 12 og § 3.

Til § 7.

Det har, som det ogsaa bemærkes i Sparekassekommissionens Betænkning, hidtil ofte været Tilfældet, at det samme Pengeinstitut, som virkede som Sparekasse, tillige drev anden Art. af Pengeforretning, t. Gr. som Bank, Assurance-selskab og deslige. Naar det nu paatænkes at indføre en ny Ordning af Sparekassernes Forhold, er der formentlig al Grund til bestemt at skjelne mellem disse tvende Arter af Virksomhed,

der i Virkeligheden maa drives paa en højt forskjellig Maade af Hensyn til det aldeles forskjellige Formaal, der for Sparekassernes Vedkommende gaar ud paa at skaffe de dem tilbudte Midler den sikrest mulige Anbringelse, medens Formaalet ved de andre Instituter er at yde deres Interessenter det højt mulige Udbytte. Det vil derfor ogsaa være væsentlig forskjellige Egenheder, der ville udfordres hos Bestyrerne af disse forskellige Instituter, ligesom det vil være Pengemidler af ganske forskjellig Art og Oprindelse, der ville søge hen til dem. Man har derfor fremfor Kommissionens Forslag om indenfor visse Grændser at anerkjende en Forbindelse af de tvende Arter af Pengeinstituter foretrukket at drage en bestemt Grænse mellem de forskelligeartede Virksomheder for at udelukke enhver Tvivl i denne Henseende om Lovens Anvendelighed. Vel vil ingen Bank herved være ubeløstet fra at aabne en „Sparekasseseafdeling“, men Fristelsen hertil vil ikke være stor, da den ikke vil kunne erholde de Sparekasserne ved Lovgivningen tilfagte Begunstigelser.

Medens denne fuldstændige Adskillelse mellem Sparekasservirksomheden og Bankvirksomheden skulde være gjældende Regel for Fremtiden, lader den sig selvfølgelig ikke gennemføre med Hensyn til alt bestaaende Instituter; disse bør der ved Lovens aabnes en Udgang til at fortsætte deres hidtidige Virksomhed, saafremt de ville underordne sig Lovens Forrifter, ialfald i saa stor Udstrækning, som lader sig forene med deres hele øvrige Organisation. Herom lader der sig ikke let i Lovens give udtømmende og for alle saadanne Instituter passende Bestemmelser, og det vil derfor formentlig ikke have nogen Betænknelighed at indrømme Regjeringen en Dispensationsmyndighed i saa Henseende.